Un memento al omului destinat lui însuși

On Februarie 06, 2021

Fii expresia experienței de a avea propria lume, înainte să poți controla o serie de idei cu curgere liberă, fără limitări.

Am ajuns acasă, mi-am făcut ceva de mâncare. Eram pe punctul de a-mi exersa skillurile de gătit, când deodată am zărit pe o farfurie de alături doi ciorchini de struguri cu boabe din acelea mari, gustoși, suculenți, aromați, fragezi. Propunerea aceasta, venită din partea unui gust mai atrăgător, apetisant, pronunțat, a fost mai convenabilă decât alternativa unui hamburger făcut la repezeală, totuși destul de bogat în carne, deci având un conținut relativ de proteine, binevenit pentru un atlet de cursă lungă.

Priveam strugurii cu nesaț, măsurându-i din priviri cu poftă, după însuririle dorinței atipice de a gusta dintr-o experiență unică, mai dulce, mai suavă, mai liniștitoare, chiar dacă această experiență de a-mi potoli foamea semăna destul de bine cu posibilitatea de a gusta dintr-o sursă semnificativă de fructoză și glucoză, adică zaharuri ușor de asimilat de către organism care pot fi ușor transformate în grăsime.

Așadar, am avut de ales între un hamburger cu cartofi prăjiți și un fruct cu un conținut bogat în vitamine, minerale, antioxidanți polifenolici. De asemenea, nu am încercat să trag concluzii pripite, să atribui cauzalitatea unor lucruri care n-au nicio legătură cu prezența mea într-un spațiu multifuncțional, ci am încercat să simt doar acea rupere de lumea cotidiană, și să o amplific până la a se transforma în fericire, să simt acea libertate pe care nu ți-o dă decât sentimentul de voie bună și libertate absolută.

Am ales strugurii, evident. Nu știu de ce, poate din cauza lenei de a mai găti la ore târzii, sau poate din cauza dorinței de a mă simți mai plin de energie, deoarece zaharurile conținute de fructe, în general, conferă energia necesară organismului în mod natural. Tot atunci, mi-a venit ideea să găsesc, ca fapt justificativ, rețeta unui preparat trecut de mine în lista experimentelor culinare, să slujesc cu folos unui mic artificiu bucătăresc, ba mai mult, să născocesc alte rețete, alte probe de îndemânare cărora să le dau numele meu și, astfel, să-mi simt numele impregnat în gustul unei trufandale descoperite întâmplător.

Leadership: Atitudinea ta poziționată într-o direcție stimulativă este o încercare de a depăși orice limitare a ideii de cauzalitate obiectivă pe toată durata experienței de a exista ca ființă ce-și dorește să afle mai multe despre sine?

Bineînțeles, trebuie să reflectezi la orice mic aspect al cauzei care te provoacă la gândire. La un moment dat, mi-am spus că un gust mai bun decât altele nu mă face să mă simt un altul, mai bun sau mai rău, ori mai diferit de ceilalți oameni. Sunt același eu, doar puțin mai îndulcit de un gust natural.

Şi cred că aici voiam să ajung, în lumina unei taine care și-a creat efectul la prima săvârșire. Orice gust depinde de o simțire pe care o cunoști doar trăind-o personal, pe care o poți umple apoi cu un conținut reprezentativ de gândire, aflat la îndemână, și care te detașează de toate noțiunile referitoare la identitățile tale anterioare, de amintirile pe care ți le procură sentimentul de "acasă".

La urma urmei, poate că actul de a gândi este asemănător cu abilitatea de a gusta dintr-un strugure la ore târzii: se exprimă prin modalitățile extrem de variate de a face posibilă legătura dintre ceea ce se petrece în interiorul tău și ceea te lasă cu un gust dulce (foarte

important pentru calmarea și întărirea Qi-ului și sângelui).

Iar dacă mi-aș dori să fiu mai bine înțeles, să simt acea încredere acordată cuvintelor mele, ca să pătrund mai ușor în spațiul dintre momentele în care îmi pun gândurile în ordine, atunci aș încerca să gândesc mai mult în termeni de cooking: să-mi folosesc măiestria de a îmbina arome, gusturi și texturi, pentru a obține o nouă nuanță de bun gust, o senzație complet nouă de delicatețe și rafinament.

A fi expresia experienței de a avea propria lume înseamnă să recunoști oportunitatea de a reflecta asupra unei situații de viață, în lumina feedbackului primit din partea propriei formațiuni de reprezentare a unei realități percepută printr-o stare de suflet (sau prin imaginea a ceea ce ești dincolo de toate aparențele).

Rămâne ca tu să reflectezi asupra experienței de a savura un moment de profundă satisfacție, printr-un *Remisthesyon* , o conștientizare a nuanțelor și multiplelor laturi ale construcției tale interioare, o aspirație spre sursele augmentate ale realității din care îți sorbi tacit cuvintele, seninătatea, gândirea, energia pozitivă. Iar asta înseamnă să extragi semnificația înțelegerii și a cunoașterii suprasensibile, operante, folositoare, din tot ceea ce ți se întâmplă, din miezul trăirilor tale, din individualitatea ta, atunci când prepari ceva neobișnuit din ceva dulce.

Cu siguranță vei simți nevoia de iluminare a minții în acord cu ideea de a folosi ceva ce nu i-ar da nimănui prin cap să utilizeze într-o astfel de rețetă de ingrediente simple: darul de a transforma o persoană căreia nu îi plăcea să stea în bucătărie într-o persoană pasionată de acel loc.

Un memento al omului destinat lui însuși pune în prim plan consecința unei experiențe pe care a trăit-o prin natura ta într-un cadru îmbietor, într-un moment când nu ai avut resursele necesare să explorezi și alte explicații cu privire la ceea ce ți se întâmplă sau la ce te înconjoară în viața reală.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-memento-al-omului-destinat-lui-insusi.html